

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 16440

гр. София, 05.05.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в закрито заседание на пети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ

като разглежда докладваното от СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ Гражданско дело № 20221110159295 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 248 ГПК.

Образувано е по молба на ищеца, с която иска изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските, като счита, че неправилно е определен размерът на присъденото му адв. възнаграждение и същият следва да бъде от 800лв. Излага съображения, че било налице обективно кумулативно съединяване на искове и се позовава на Наредба № 1/2004г. и практика на ВКС.

Насрещната страна е подала отговор на молбата, в който излага съображения за неоснователност, като също се позовава на практика на ВКС и счита, че е налице злоупотреба с права.

Съдът, като съобрази доказателствата по делото и доводите на страните, намира следното:

Молбата е подадена от легитимирано лице в законоустановения срок, като е представен списък по чл. 80 ГПК, поради което е допустима. Разгледана по същество, молбата е неоснователна.

В Решение от 28.07.2016г. по дело С-57/2015 Съдът на ЕС дава принципни тълкувания и разяснения относно приложението на института на съдебните разноси в светлината на правото на ЕС. В пар. 21 е припомнено, че член 14 от Директива 2004/48 прогласява принципа, че направените от спечелилата делото страна **разумни и пропорционални** съдебни разноси по принцип се поемат от загубилата делото страна, освен ако това е недопустимо поради съображения за **справедливост**. В пар. 23 и 24 изрично е посочено, че от съображение 17 от Директива 2004/48 се установява, че предвидените в нея мерки, процедури и средства за защита следва да се определят във всеки случай по такъв начин, че да отчитат надлежно **специфичните особености на случая**, при все това член 14 от Директива 2004/48 налага на държавите членки да гарантират възстановяването **единствено на „разумни“ съдебни разноси**. Правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноси, като се вземат предвид фактори като

предмета на спора, неговата цена или труда, които следва да понесе загубилата делото страна, трябва да бъдат "пропорционални". Въпросът дали тези разноси са пропорционални обаче не би могъл да се преценява отделно от разноските, които спечелилата делото страна действително е понесла. Съответстваща на правото на ЕС е уредба, която допуска съдът да може във всеки случай, в който прилагането на общия режим в областта на съдебните разноси би довело до резултат, който се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим."

В Решение от 23.11.2017г. по съединени дела C -427/16 и C-428/16 Съдът на ЕС, излагайки сходни съображения, достига до крайния извод, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат — под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката — да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноси за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС.

Съдът намира, че в настоящия случай се е съобразил именно с горещитираната практика на СЕС, която има превес над националната такава, като на ищеца са присъдени **разумни, пропорционални и справедливи** разноси за адв. възнаграждение. При определяне на размера им съдът е съобразил наличните обективни фактори, че делото не се отличава с процесуални усложнения, както и реално извършените действия от процесуалния представител. Производството по делото се е развило в минимални рамки. Не без значение е обстоятелството, че спорът по делото е изцяло правен. Тоест, делото не се отличава с никаква фактическа и правна сложност. Отделно от това, по въпроса за неравноправността на клаузите от договора за поръчителство, водещи до неговата нищожност, съдът дължи преюдициално произнасяне, за да достигне до извод за основателността на иска по чл. 55, ал. 1 ЗЗД, тоест, дори да няма изрично предявен установителен иск. Настоящият съдебен състав намира, че единствената причина да се предявява отделен и самостоятелен установителен иск е присъждането на разноси, която практика няма да насърчава, а ще парира, тъй като целта на съдебните производства не е неоснователно трупане на разноси.

При горните конкретни данни и особености, настоящият съдебен състав счита, че при обща цена на исковете от 144,98лв., претендиран адв. хонорар от 800лв. се явява прекомерно, необосновано, неразумно и несправедливо завишен и подобно поведение може да се квалифицира като злоупотреба с права съгласно чл. 3 ГПК, с която злоупотреба се нарушават установените граници за упражняване на субективните права и основните принципи на гражданския процес. Съдът не е длъжен да съдейства, а е длъжен да осуети такава злоупотреба, в който смисъл е и националната съдебна практика на ВКС - Определение № 174/26.04.2021г. по ч. гр. д. № 560/2021г., III ГО на ВКС, Определение № 466/01.12.2020г. по ч. гр. д. № 2980/2020г., III ГО на ВКС и др. Разноските по делото не

следва да бъдат източник на неоснователно обогатяване за страната, в чиято полза е крайният съдебен акт, респ. за неоснователно обедняване на загубилата страна, а следва да възстановят сторен в разумни граници разход за защита на правата на страните. При горепосочените специфични особености на случая, определеният от съда размер на възнаграждението от 400лв. отговаря на изискванията за справедливост и пропорционалност съгласно ясно очертаните критерии от СЕС, като националната практика следва бъде съобразена с тази на СЕС, а не да ѝ противоречи.

По изложените съображения, молбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Ето защо, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата от 10.04.2023г. на ищеца за изменение на основание чл. 248 ГПК на постановеното по делото решение в частта за разноските.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчването му страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____